

Léonie La Fontaine (1857 - 1949)

Als zuster van de socialistische Nobelprijswinnaar Henri La Fontaine was zij een geëngageerde feministe en pacifiste. Haar engagement stond uiteraard onder sterke invloed van haar broer, maar ook haar liberale vader Alfred Lafontaine, in één woord geschreven, en haar moeder Marie-Louise Philips. Haar moeder organiseerde in hun woning te Brussels salons die hun stempel drukten op de jonge Leonie.

Op 30 jarige leeftijd geraakt zij sterk geëngageerde in 'de zaak' Marie Popelin. Deze had, nadat ze reeds een succesvolle carrière in het onderwijs had uitgebouwd, in 1833 haar studies rechten aangevat aan de Université Libre de Bruxelles (ULB). Toen ze vijf jaar later afstudeerde weigerde het Brusselse hof van beroep haar inschrijving aan de balie met als argument dat dit niet strookte met 'de natuur en de sociale rol van de vrouw'. Ook een cassatieberoep werd verworpen. Marie Popelin ontplooiëde zich daarop als medewerker op een advocatenkantoor zonder ooit voor een rechtbank te pleiten.

Na de 1ste Wereldoorlog kwam Léonie La Fontaine op voor het vrouwenstemrecht in België. Dit kwam er pas na 30 jaar, in 1948, een jaar voor haar dood.

Léonie La Fontaine was, hoe kan het ook anders, een overtuigd pacifiste. In 1895 sloot ze zich aan bij Internationale Unie van Vrouwen voor de Vrede en in 1924 richtte ze de Belgische afdeling van de Internationale Vrouwenvereniging voor Vrede en Vrijheid. Het pacifisme waarvoor zij stond was verschillend van dat van haar broer Henri La Fontaine. Zij kwam op voor een vrede door arbitrage, haar broer was voorstander van een leger dat in stond voor het behoud van de vrede, zoals de blauwhelmen dat nu doen.